

3. Старостенко Г.Г. Національна економіка / Г.Г. Старостенко [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.westudents.com.ua/glavy/22569-44-nvestitsyno-nnovatsyna-skladova-ekonomchnogo-zrostannya.html>.

4. Закон України «Про інноваційну діяльність» від 04.07.2002 № 40-IV [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/40-15>.

ПОКРАЩЕННЯ ФІНАНСОВОГО СТАНУ ПІДПРИЄМСТВА У КОНТЕКСТІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЙОГО ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ

Бреус С. В., к.е.н., доцент, доцент кафедри бізнес-економіки
Шматуха В. С., магістрант
Київський національний університет технологій та дизайну

За сучасних реалій розвитку економіки України вітчизняні підприємства функціонують в умовах ризику та невизначеності, що може негативно вплинути на їх фінансово-економічні показники, а у результаті призвести до банкрутства. В таких умовах питання необхідності подолання банкрутства підприємства стоїть особливо гостро, адже достовірна і своєчасна реакція на дію негативних факторів дозволяє сформувати відповідну фінансову політику та розробити заходи, спрямовані на підвищення ефективності використання фінансових ресурсів, зростання платоспроможності та забезпечення конкурентоспроможності підприємства у довгостроковому періоді [1].

У процесі здійснення фінансово-економічної діяльності вітчизняні суб'єкти господарювання стикаються з рядом проблем, основними з яких є такі [2]: мінливість економічного середовища, в якому вони існують; втрата традиційних ринків збуту власної продукції тощо.

Зазначене справляє негативний вплив як на фінансовий стан підприємств, так і на рівень їх економічної безпеки, а відтак, економічної безпеки держави. З метою забезпечення належного рівня показників фінансового стану необхідно здійснювати розробку заходів з урахуванням необхідності використання основних засад економічної безпеки підприємства.

Існує багато визначень поняття «економічна безпека підприємства» сформульованих науковцями. Зокрема, економічну безпеку підприємства трактують як «...стан захищеності бізнес-процесів та їх ресурсного забезпечення, що сприяє уникненню або попередженню внутрішніх і зовнішніх загроз і дозволяє забезпечити стабільне функціонування та розширене відтворення з мінімальними втратами для підприємства» [3].

До проблем, що постають перед підприємствами на шляху до досягнення прийнятного рівня економічної безпеки науковці відносять такі [4]: переважність використання реактивного підходу (очікування негативного впливу загрози і вже подальші заходи щодо ліквідації наслідків замість передчасного аналізу можливих шляхів уникнення цього впливу); необхідність підвищення якості збору інформації не лише про конкурентів, але й про стан

власної діяльності, що включає першочерговість визначення цілей і стратегії підприємства; недостатнє застосування аналізу витрат підприємства на економічну безпеку; нехтування наявними можливостями підприємства і спрямування всієї системи економічної безпеки на роботу із загрозами.

З урахуванням зазначеного можна стверджувати, що задля покращення фінансового стану підприємства доцільним вбачається застосування ряду напрямів, які можуть бути використані з метою підвищення рівня економічної безпеки підприємства, а у перспективі сприятимуть забезпеченню економічної безпеки держави. До основних з них слід віднести такі [1]:

1. Попередження банкрутства. Передбачає застосування комплексної системи прогнозування та визначення ймовірності банкрутства підприємства.

2. Запобігання банкрутству. Полягає в здійсненні комплексу заходів, які підвищують ефективність діяльності підприємства та його шанси на «виживання» в кризових умовах розвитку, а також сприяють недопущенню до критичного стану діяльності підприємства, і як наслідок – до банкрутства. Цього можна досягти шляхом: забезпечення економічної безпеки підприємства з метою гарантування його стабільного і максимально ефективного функціонування та перспектив розвитку; запровадження та систематичне здійснення контролінгу на підприємстві як спеціальної та саморегулюючої системи методів та інструментів функціональної підтримки менеджменту через інформаційне забезпечення, планування, координацію, контроль та внутрішній консалтинг; здійснення антикризового управління, що передбачає використання арсеналу управлінських рішень для фінансової стабілізації діяльності підприємства.

3. Подолання банкрутства. Передбачає активізацію всіх можливих способів та заходів недопущення ліквідації підприємства шляхом мобілізації всіх наявних сил та ресурсів. Цього можна досягти у результаті: проведення фінансової санації або фінансового оздоровлення підприємства шляхом послідовних взаємопов'язаних заходів фінансово-економічного, виробничо-технічного, організаційного, соціального характеру, спрямованих на виведення суб'єкта господарювання з кризи і відновлення або досягнення ним прибутковості; проведення реорганізації, тобто повної або часткової заміни власників корпоративних прав підприємства, зміни організаційно-правової форми організації бізнесу; ліквідації окремих структурних підрозділів або створення на базі одного підприємства кількох; здійснення реструктуризації (зміни структури підприємства, а також його елементів, що передбачає вдосконалення системи управління, фінансово-економічної політики компанії, її операційної діяльності, системи маркетингу та збуту тощо).

Список використаних джерел:

1. Банкрутство підприємства та шляхи його подолання <http://naub.oa.edu.ua/2015/банкрутство-підприємства-та-шляхи-його/>.

2. Банкрутство і ліквідація підприємства [Електронний ресурс]. – Режим доступу:

http://pidruchniki.com/1566072147558/ekonomika/bankrutstvo_likvidatsiya_pidpriemstva.

3. Мішин О.Ю., Мішина С.В. Сутність поняття «економічна безпека підприємства» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.repository.hneu.edu.ua/jspui/bitstream/123456789/4724/1/Сутність%20поняття%20_економічна%20безпека%20підприємства_.pdf.

4. Мельник В.І., Шумська Г.М. Перспективні напрямки підвищення рівня економічної безпеки підприємства в сучасних умовах [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.confcontact.com/2008dec/3_melnik.php.

ТОРГОВЕЛЬНІ ВІДНОСИНИ УКРАЇНИ ТА КИТАЮ

Бугас В. В., к.е.н., професор, професор кафедри бізнес-економіки
Анісімов Я. О., студент
Київський національний університет технологій та дизайну

Торговельно-економічна співпраця між Україною та КНР регулюється Угодою між Урядом України та Урядом Китайської Народної Республіки про торговельно-економічне співробітництво (1992 р.), згідно з якою встановлено режим найбільшого сприяння щодо стягнення мита на експортні та імпорتنі товари двох країн, податків та інших внутрішніх зборів.

Аналіз двостороннього товарообігу у 2015 році свідчить про зменшення обсягів українсько-китайської двосторонньої торгівлі, здебільшого за рахунок зменшення поставок китайських товарів до України. Водночас, спостерігається незначне зростання українського експорту до КНР та майже відсутнє сальдо двосторонньої торгівлі (0,5% від обсягу загального товарообігу).

Згідно з даними Генеральної митної адміністрації КНР, у 2015 році товарообіг між Україною та КНР склав 7,074 млрд. дол. США, що менше аналогічного показника 2014 р. на 17,6%. При цьому, китайський експорт товарів в Україну становив 3,517 млрд. дол. США (зменшення на 31,1%), імпорт українських товарів – 3,557 млрд. дол. США (збільшення на 2,1%). Сальдо двосторонньої торгівлі на користь України склало 0,04 млрд. дол. США.

У 2015 році основу китайського експорту в Україну складали:

- механічне обладнання, машини, устаткування та механізми – 30,3% в загальній структурі експорту (1067,3 млн. дол. США);
- текстиль та текстильні вироби – 16,1% (565,9 млн. дол. США);
- недорогоцінні метали та вироби з них – 9,5% (334,01 млн. дол. США);
- полімерні матеріали, пластмаси та каучук – 8,3% (291,53 млн. дол. США);
- продукція хімічної промисловості – 6,9% (243,38 млн. дол. США).

У 2015 році основу китайського імпорту із України складали:

- мінеральні продукти (в основному руди залізні) – 43,1% (1531,0 млн. дол. США);
- продукти рослинного походження (переважно зернові) – 30,1%